

Ölü Ruhlar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Ağustos 2016

An: revnak bir günce;
Sükûttun ölümüne dair
Ölü ruhların çingarı;
Densiz kelimeden öte
Beyhude rükûsuna hicret döşenmiş patikanın
En sakil rencide, dercesine...

Kınında saf bir rütbe:
Adsız tefekkürün soluk menkıbesinde saklı,
Nicedir ulu;
Hayli zora sokan münafık edimlerde saklı,
Demek kadar itici bir milat,
Ellerin izinde elem yüklü tevafuk
Yine gönül düştü mü dara,
Ve tynetsiz bir makama gizlenmiş adsız nota.

Dur durak bilmeden
Meyleden göğe,
Sokulan hicrin soluna,
Belkilerden mütevellit olmasa da
Gelip geleceği son rota.

Tıknaz muafiyetler,
Gönülsüz bedevi meşrepler:
Hayli dolgun,
Ucube mevkilerde solgun bir çiçek kadar
Kıymete binmiş
Kıyamet habercisi şu beşerin
İndinde saklı tuttuğu:
Adsız, reçetesiz;
Miadı dolmaktan da öte,
Ölüm ki varlığın tenezzül etmediği
Bitap bir gölgede saklı tuttuğu:
Tandan önce,
Hükümranlılığında gölgelerin,

Sığınıp sığınacağım bir hutbede,
Tüketmekten öte
Türeyen bir dirayette,
Sona ramak kala
Bir kelimeden da öte
O derin vücudu ses olan ukdelerin belki de...

Basireti bağlı bir sancı:
Teneşir paklasa da sakil bir sufi,
Dercesine âdemoğlu:
Batılın hazinesi,
Hele ki sokarken hazneye kıvılcım yüklü
Sanrılara sığınmakla eş değer
Görünmezin bile rencide edildiği,
Haktan öte olmaz ki baki rütbe,
Bilumum kehanetlere sığmaktansa,
Kaderin tefrikası yine tümünden gelen
O hezeyan.

Gölgeli bir akşamı ötelirken
Ruhsuz edimlerin teveccüh buyurduğu,
Hayli sıdkı sıyrılmış bir günceye
Sığındığım ve sıgdırdığım
Tevafukun izdüşümü.